

po prejetih ss. zakramentih prejme popolni odpustek. Te milosti pa zamore vsak ud darovati tudi za duše vica: tudi že umerli in otroci se sprejemajo v mašno zvezo. Male miloščinje pa pomagajo k nauku in odgoji ubožnih, zapuščenih otrok, kateri namen ima imenovani red „Sester ubožnega Deteta Jezusa.“ zato se hvaležno sprejema, ako kdo tudi kaj več daruje. (Več se zvé z napisom: Ehrwürd. Oberin des Klosters „vom armen Kinde Jesu“ in Oberdöbling, Wien, Hauptstrasse, 37.) Tudi jaz podpisani sem voljan posredovati, akoravno je to združeno s pritežnostmi: vender na čast Božjo in v pomoč vernim dušam v vica rad storim.

Janez Repič,

Wien, Fünfhaus, Mariahilfergürtel, 35.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Novo delo milostnega gospoda stoljnega prošta dr. Leonarda Klofutarja.) Prišla je ravnokar na svitlo prav lepa in prijazna knjiga z napisom:

„**Commentarius in evangelia S. Marci et S. Lucae.** Concinnatus per **Leonardum Klofutar**, Praepositum in-
tratam Capituli cathedralis Labacensis. Ss. Theologiae doctorem, instituti studiorum theolog. dioecesiani Directorem, nec non studii biblici N. T. professorem emeritum etc. etc. Labaci Typogr. Cathol. 1892.“ — To delo je učena razlaga evangelijev sv. Marka in sv. Luka, kakoršna zlasti potrebujejo gg. desetošolci v bogoslovskih šolah, pa tudi sploh duhovni. Učeni gospod prošt so že poprej dali na svitlo podobno razlago evangelijev sv. Mateja in sv. Janeza, pa lista sv. Pavla do Rimljanov. Vsled tega so mnogostransko učenjaki prosili gosp. prošta, da naj tudi enako kratko in razločno pojasnilo evangelijev sv. Marka in sv. Lukeža na svitlo dajo. Tem željam so z veseljem ustregli, dasiravno ne brez natezanja oči in ne od več terdnega zdravja. Prevzvišeni gosp. knez in škof so delo z veseljem poterdili in prišlo je na svitlo mnogim v zadovoljnost in korist.

V praktično ter djansko rabo je v začetku primerno vravnat „Index rerum et verborum“, n. pr.: „Apparitiones Jesu redivivi: Mariae Magd. ad sepulchrum die resurrectionis 65. — Simoni Petro 299. — duobus discipulis Em. petentibus 292. — apostolis, Thoma absente 299. — apostol. Hierosolymis die ascensionis 66; 303. — Enako so skup povzete tvarine, n. pr. pri besedah: Jesus Kristus, — Johannes Bapt., Maria, mater Christi, — Miracula Christi...., da pridigar, katehet, bogoslovec precej lahko najde dokaze, pojasnila za svoje nauke, dokazovanje itd.

Knjiga je na prijetnem papirju prav lepo in pravilno natisnjena na 304 straneh in dobiva se pri milgsp. pisatelju in v „Katoliški bukvarni“, pa na Dunaju pri bukvarji Henr. Kirsch-u; cena 2 gld.

V „Slovenca 2. t. m. pristavlja „dr. F. L.“ med drugim to-le: „Velevučeni gosp. prošt so bili učitelj skoro vsih sedaj službujočih kranjskih duhovnov: po

svojih knjigah so bili in so učitelj mlademu duhovskemu naraščaju daleč na okrog po Avstro-Ogerskem in Laškem.“ ter da nedvomno najde knjiga veliko čitateljev, in tako ostane milostni gosp. pisatelj, nekdanj učenik po osebi, še dolgoletni učenik po knjigi.

**Govor prelata dr. A. Čebaška pri 23. ob-
čnem zboru katoliške družbe.** 10. febr. 1892. (Konec.)

II. Mednarodno liberalstvo si prilastuje tudi naslov napredka, izraz, ki ga je brezverstvo po krivici vzelo iz katoliške vere; kajti le nji pristuje in je lasten naj viši in vsestranski napredek, tako da celo brezverski Goethe terdi, da čez kerščanstvo in njega bistvo človeški duh nikdar ne bo prišel. V napčnem pomenu so si pa napredek prilastovali vsi krivoverci od gnostikov do novodobnih liberalcev. Da nam bo to vprašanje o napredku bolj jasno, oglejmo si kratko: kaj pa je napredek? to se pravi naprej iti po poti proti svojemu odmenu, k popolnosti. Ta pa je za človeka na zemlji trojna, namreč: 1. znanstvena, da človek vedno raste v spoznanji resnice; 2. нравstvena, da svojo voljo vedno bolj z božjo zedinja, to je čednost ali svetost, in 3. družbina, da je vedno v pravi razmeri s svojim bližnjim, višjim in nižjim, s katerim vsim ga veže bratovska ljubezen. Vsa cerkvena in svetna zgodovina pa enoglasno priča, da je v tem trojnem pomenu ravno kerščanstvo verhunec napredka, takega, da preteklost enacega ne pozna in tudi bodočnost višega dosegla ne bo. Kajti kerščanstvo je luč od zgoraj, ki je pregnala temo zmot in vraž in razodela naj viši in naj potrebniši resnice o Bogu in njegovi zadevi do stvari, o človeku in njega poklicu. Katoliška cerkev si je tudi vselej prizadevala, te vzvišene resnice razumeti in tudi ljudstvu razložiti, kakor to pričajo izverstni spisi cerkvenih učencikov prvih stoletij, učene knjige školastikov srednjega veča, pa tudi učeni spisi novodobnih kat. učenjakov, kateri bi naših liberalcev še za prepisovanje ne bi li mogli rabiti.

Ravno to veljá v нравstvenem oziru. Namesto paganskih ostudnost so se prikazale prelepe nasprotne čednosti, ktere popred še po imenu niso bile znane: ponižnost in čistost, zatajevanje in ljubezen do so-vražnikov, da so se celo neverniki čudili in zavzemali nad serčnostjo kerščanskih vitezev in mučencikov. Kje pozna zgodovina tak napredek? Kje se pa tudi najdejo taki pomočki za popolnost kakor v kat. cerkvi? Vzor in naj viši zgled je začetnik Kristus sam, ki uči: „Bodite popolni, kakor je vaš nebeški Oče...“ Zgled sem vam dal, učite se od mene, ako hočeš biti popolnoma, hodi za menoj. Vso potrebno milost je On zaslužil in cerkvi izročil, „brez mene ne morete nič: milost in resnica nam je po Kristusu došla.“ Zato piše sv. Pavel: Vse zamoremo v Njem, ker nas On poterjuje, in: kdor je pravičen, naj bo še pravičniši, kdor je svet, naj bo še svetejši. Ktera človeška modrost, svetna moč zamore le senco teh čednost obuditi in zveršiti? S psalmistom moremo reči: „A Domino factum est istud, et est mirabile in oculis nostris. Od Gospoda je to storjeno in je čudno v naših očeh!“

Tudi socialne razmere je vredil kerščanski duh in vpljiv. Že temelj družbeni, sv. zakon, je posvečen po milosti sv. zakramenta; otroci so dar božji, podobe božje; vsi ljudje so si bratje, zvezani s kerščansko ljubeznijo, ktera rodi omenjene čednosti. Ta kvas sv. evangelija je prešinil vse dele družbe človeške; vse

stanove veže vez ljubezni in usmiljenja, ki je neizmerno veliko storila za bolne, revne siromake, sirote; podložni in viši si med seboj pomagajo, ker so vsi izvesti in pravični. Tudi dan danes bo moglo le kerščanstvo spet vrediti žalostne razmere v naših družinah in zaceliti hude rane naše dobe, ki večinoma izvirajo od tod, ker je kerščanski duh zginil zmed današnje družbe. Le Kristus je veliki zdravnik bolne družbe človeštva.

Nasprot pa mine ta blagodejni vpljiv in z njim pravi napredek, kjer zgine vera ali se zanemari in ne stavi na prvo mesto. To kaže in priča zgodovina zadnjih 300—400 let, od kar je napčni humanizem in proticerkveni protestantizem začel hudo napadati sv. cerkev, in je izveršil velik odpad od vere in resnice po vsi Evropi. Zdaj ni bilo več videti trojnega napredka, nasproti začelo in pokazalo se je kmalo žalostno nazajstvo in je rastle do današnjega liberalizma in nihilizma v raznih podobah in oblikah. Ne moremo posameznih pretresati, le memogrede omenimo naj bolj znane in škodljive. Že v 17. veku se javno oznanuje po Angleškem namesto vere v Boga, Stvarnika in Vladarja — suhoparni deizem, ki loči Boga od sveta in človeka, in v posledicah ni drugzega kakor ateizem, brezboštvo. Kmalu pa mu zgine še osebstvo božje, in priznava po francoskem le edino vidni svet (ni Dieu, ni maister), to je stari paganski materijalizem. — ali pa mu je vse bog v raznih podobah ter človek in tvarina je isto bitje, in bistvenega razločka ni med Bogom in svetom, to je po Nemškem v različnih oblikah panteizem; spet le novo paganstvo; ali pa pusti racionalizem, kateri vse meri le po kopitu človeškega razuma; ali pa se z Hartmanom po raznih zmotah želi vrniti v prazni Nič — Nirvano, in v ti obupnosti najti pravo srečo. — V naši dobi so slavo peli brezverci glasovitemu darvinizmu, po katerem so vse stvari iz ene kali, tako da je mrtva gruda tudi začetek življenja, nespametna žival vir pameti, človek le potomec gerde, neumne opice? Ali je pa mogoče, da je mrtvo tudi živo, da je nespamet vir pameti? Ali ne terdi prav slavni učenjak Agasic, da je darvinizem „ein Pfuhl von Widersprüchen.“ In s tako sleparijo pitajo našo mladež po vseučiliščih! Komu se ne gnjusi ostudnost Darwinovih priveržencev, ki so v zasnehanje kerščanske vere v novem Berlinu, sedežu moderne inteligence, postavili opici — Christbaum, in s tem bogokletno v eno versto postavili Kristusovo včlovečenje z opicami. Vprašam: Ali niso to žalostni nasledki novodobne kulture? Komu se ne gnjusi nad njenim gnjilim sadom? Ali ni to nazajstvo še pod stare pagane, ki so priznavali svoj elizium za pravične, in orkus za hudobne. Ali ni to brezboštvo — vertoglavnost, ki podi človeško družbo v propad — v brezno pogube? In vender vsi ti vedno govore o napredku naše dobe, kakor ga prešnji časi mračnjakov še sanjali niso!

Rad priznam, da naši napredni liberalci in liberalni naprednjaki še niso tako daleč zašli, istina pa je, da takemu napredku pot pripravljajo in gladijo, ko po svojih spisih vernemu narodu posrednje ali neposrednje vero rujejo iz serca, ga vabijo v nesrečni pogin in mu dajejo kamen namesti kruha, strup namesti zdrave hrane. O ubogi narod!

Utegne pa kak napreden narodnjak ugovarjati in reči: Saj mi ne zagovarjamo napredka v verskih rečeh, temuč vdruzih strokah in vedah, katere so v

resnici dan danes velikansko napredovale, kakor še nikdar ne. Na to odgovorimo: Ali ne napredujejo v tih vedah katoličani, kakor liberalci? Sej vera ne zadržuje napredka. V kateri vedi so zaostali katoličani zavolj vere? Le pogledjmo v novejšo zgodovino, ali nista katoličana Kopernik in Secchi, prvaka v zvezdoslovji? Ali nista bila tudi slavna učenjaka Galilej in Newton verna kristjana? Kteri novejši pesnik prekosi vernega Dante-a, kateri podjetnik vstrajnega katoliškega Kolumba? Kaj hočemo reči o velikanskih kat. učenjakih, kakoršni so n. pr. Nemci: Görres, Hergenröther, Dupanloup, Janssen, itd. Angleški konvertiti Weismann, Neumann, Manning in drugi. Ali naš preslavni sv. Oče Leon XIII ne stoji na verhuvcu stare in nove vede? Saj ni nasprotja med vero in vedo, nihče ga še ni dokazal in ga ne bo, ker je oboje od Boga, vira vse resnice, ki je vir vere in naše pameti. Kdo si more misliti nasprotje v Bogu?

(Konec nast.)

Od Save na Dolenjskem (Cerkvene novosti) Malo pozno vam naznanjam o lepi slovesnosti, ki se je veršila v župni cerkvi na Raki. Cerkev že sama na sebi ena najlepših na Dolenjskem po vnanjem, ne zaostaja pa tudi po svojem notranjem. Pred par leti je zdanji preč. gospod župnik Janez Dolinar prenoviti dal veliki altar in dva stranska; pa druga dva stranska altarja sta vse kazila; tudi ta dva sta vpila po prenovljenji. Preteklo leto se je že delalo in 24. januarija t. l. sta bila slovesno blagoslovljena po preč. gosp. dekanu iz Leskovca, ravno še pred njegovo boleznijo. Posvečena sta stranska altarja: sveti Ani (ob straneh ste štatvi sv. Apolonije in sv. Lucije) in na levi strani sv. Antonu puščavniku (ob straneh ste štatvi sv. Florijana in sv. Roka). Statve so izvrstno delo iz znane delavnice Ferdinanda Prinoth-a v Grödnu na Tirolskem. Sv. Ano in sv. Antona je slikal g. Jebačin in zlatil pa g. Grum iz Ljubljane, oba mojstra sta vredna vsega priporočila glede dela in plačila.

Tako je tedaj župna cerkev na Raki res lepa in zbuja v vernem serci pobožnost, ob enem spoštovanje do gosp. župnika, ki je v petih letih svojega župnovanja tudi podružnice popravil in prenovil.

Iz Spodnje Savinjske doline, 24. svečana. (Dekan Potočnik.) Lepo bilo je življenje ranjega veleč. g. Mateja Freljha, dekana v Trebnjem, kakor si ga „Zgodnja Danica“ opisala. Enako bilo je, in s tem je dovolj rečeno, življenje našega preč. g. dekana Lavrencija Potočnik-a, rojenega v Zaspah na Gorenjskem l. 1827, posvečenega l. 1853 in naposled dekana v Braslovičah, kateri so dne 3. svečana po polnoči nagle smerti umerli. Kakor sta že poročala „Slovenec“ in „Domovina“, je prišlo k pogrebu 33 duhovnov, ljudstva prebilo iz vseh stanov. Sprevod vodili so mil. g. opat Fr. Ogradi z mitro, ker tako bila je volja mil. knezoškofa Mihaela. Nobeden pa ni še omenil nagrobnice, ktero so govorili preč. g. F. J. Bohinec, kanonik in stoljni župnik Mariborski. V rek izbrali so si besede, zapisane v bukvah „Modrosti“: „Justorum animae in manu Dei sunt“ etc. — „Duše pravičnih so v rokah božjih, in bolečina smerti se jih ne dotakne. V očeh nespametnih so mrtvi, toda živijo v miru.“ (3, 1, 3.). Sicer so resnično nagle smerti umerli, rekli so imenitni govornik, pa duše pravičnih so v rokah božjih. Preblagi g. Lavrencij bili so pravični: tudi o sv. Jožefu terdi sv. pismo, da je bil pravičen.

Razložili so potem ranjcega gosp. dekana veliko ljubezen do sv. Cerkve, njenega vidnega poglavarja rimskega papeža: „Ta ljubezen gnala jih je v Rim l. 1883;“ razložili so veliko ljubezen ranjcega do naroda slovenskega, do naroda slovanskega; „ta ljubezen gnala jih je na Velehrad na grob ss. bratov Cirila in Metoda.“ Razložili so ljubezen ranjcega do svojih ovčic, in do šolske mladine. Ko so pa omenili, da je to preblago serce, katero je poznalo le pravo keršćansko ljubezen, nehalo biti, da se je zaperlo oko enega najplemenitnejših duhovnov naše Lavantinske škofije, in da je obmolnil jezik inoča, ki je bil neprecenljiv biser slovenske dežele: solzile so se mnoge oči; močno ginjeno je bilo občinstvo. Bog daj blagumu pokojniku večni mir!

Murav. 26. febr. 1892. O prečast. opatu Francu piše br. Haselbacher:

Pred drugim naznanjam tisuč in tisučkrat zahvalo, da ste v cenjeno „Danico“ sprejeli verstice, ktere sem takrat pisal o brezupnem stanu našega prečastitega opata. O res tudi na Kranjskem je se veliko molilo za njihovo ozdravljenje, za kar bodi vsim v imenu misijona najserčnija zahvala.

Kakor se glasč poslednja naznanila, se prečastiti o opat počutijo veliko bolje. Te verstice sem zapisal, ker sem iz Kranjskega dobil vprašanje, kako da je z zdravjem gosp. opata; razodeva se veliko sočutje, kar je zelo veselo za-me. Lepo prosim, blagovolite naznaniti z nekterimi besedami prav iskreno zahvalo za toliko sočutje, za sv. molitev, in pa povedati, da preč. g. opatu z zdravjem gre na boljše...

Br. Stanislav Haselbacher,
trapist v Gradcu, Grabenstrasse. 74.

Iz Teržaško-Koperskega postnega pastirskega lista za leto 1892. (Konec.) Pa še nekaj, kar je silne važnosti, velja tu dostaviti. Ti, ki zdihuješ v nepoterpežljivosti in mermraš zoper božjo previdnost zavoljo svojih nadlog, si ali grešnik, ali pravičen. Ako grešnik (in to smo vsi), ukloni svojo ošabno glavo in spoznaj spokorno z Davidom: *Dobro mi je, ker si me ponižal, da se učim tvoje postave.* (Ps. 118., 71.) in kakor zgubljeni sin, ko se je bil spokoril, verni se tudi ti v naročje svojega Očeta, ki ti bo dal odpuščenje in milost.

Si pa ti pravičen, nisi nikdar omadežal obleke kerstne nedolžnosti? Tedaj blagor tebi! vendar pa poslušaj te-le svetopisemske besede: „*Blizo je Gospod njim, ki so v tectega serca, in ponižnim v duhu pomaga. Veliko nadlog zadeva pravičae, in iz vsih teh jih reši Gospod.*“ (Ps. 33, 19—20.) Spominjaj se besed sv. Pavla: „*Kog-r Gospod ljubi, ga pokori, in tepr vsacega otroka, katerega sprejme.*“ (Hebr. 12., 6.)

„Slednjič je še neka jako znamenita okolnost, katero je treba tu navesti. Vsakoverstne nadloge, ako jih s keršćansko poterpežljivostjo sprejemamo in v duhu pokore nosimo, so nam v zadošćenje za storjene grehe. In to je, na kar sem hotel vas, predragi, posebno opozoriti, govoreč o stiskah v tem času priprave za velikonočne praznike.

Res je sicer, da je Jezus Kristus s svojim terpljenjem in smertjo popolnoma zadostil Bogu za grehe svetá, pa res je tudi, da odraščen kristjan se vdeležuje milosti odrešenja, le kolikor sam ž njo sodeluje. Zategadelj nima deleža na odrešenju doveršenem po Jezusu Kristusu, kdor se po svojih močéh ne potruži da s spokornimi deli zadosti pravičnosti božji. O tem

piše sv. ap. Pavel: „*ako otroci božji, smo tudi dediči božji, in sodelajci Kristusovi; ča le ž njim terpimo, da bomo tudi ž njim poveljani.*“ (Rim. 8., 17.)

Slaba in nezmožna je sicer človeška natora; vendar pa neskončno vsmiljeni Bog, „*ki noče smerti grešnika, temuč da se pokori in živi*“ (Eceh 23., 11), oni Bog, „*ki tudi lastnemu Sinu ni prizanesel, marveč ga je dal v smert za nas vse*“ (Rim. 8., 32), sprejme rad ono malo dobrega, kar mi storimo, enako sprejme tudi nadloge v zadošćenje za naše grehe, da le od naše strani ne manjka pravega namena, podpertega z milostinjo Zveličarjevo, da namreč hočemo z nadlogami zadostiti za storjene grehe.

Glejte tu veliko duševno korist, katero nam prinašajo nadloge, ako jih nosimo s popolno vdanostjo v voljo božjo in z duhom prave pokore. Takó se nam razjasni pomen besed sv. Pavla: „*mi se hvadimo z nadlogami.*“ (Rim. 5, 3.) Zakaj? On sam, veliki apostelj, nam dá odgovor v istem listu rekoč: „*menim namreč, da se terpljenje sedanjega časa ne dá primerjati prihodnji časti, katera se bo vid nami razodela.*“ (Rim. 8., 18.) Takó si lahko razlagamo čudapolna junaška dejanja, zapisana v življenju svetnikov, tako lahko razumemo njihove pomenljive besede, kakor (da molčim o družih) sv. Auguština, ki je tako-le prosil Gospoda: „*tukaj žgi, tukaj reži; da mi le v večnosti prizanešes!*“, sv. Terezije, ki je imela navado reči: „*ali terpeti ali umreti!*“ sv. Marije Magd. Paciške, ki je zdihovala: „*ne umreti, marveč terpeti!*“

Ko smo tako dokazali resnico, da zamorejo biti nadloge, brez katerih itak noben človek ni, po previdnosti božji koristne in zveličavne za dušo, ako jih s keršćansko poterpežljivostjo sprejemamo in z duhom pokore prenašamo, nastane samo po sebi vprašanje: kakšno duhovno korist smo do sedaj zajemali iz nadlog, s katerimi nas je Bog obiskoval? O koliko kristjanov, mesto da bi hvaležno poljubili roko Očetu, ki jih tepe, ali zato, da bi se poboljšali, ali zato, da bi postali popolnejši, bljuvajo gerde kletvine ali vsaj godernjajo proti previdnosti božji, ter tako v svoji nespameti, sicer grenki, pa zdravilni lek prominjajo v strup sebi v večno pogubo!

Mi pa, ki se spoznamo grešnike pred Bogom, mi poznamo njegovo očetovsko dobrotljivost, kedar nas obiskuje s križi in težavami, mi ki smo prepričani o zveličavnih koristih, katere nam prinašajo obiskovanja Gospodova, mi nočemo ravnati tako nespametno. Marveč hočemo posnemati vzgled sv. ap. Andreja, ki je vgladavši križ, na katerem mu je bilo umreti, ves vesel vskliknil: „*Pozdravljen mi budi, o dobri in dragoceni križ!*“ ozrmo se v nebo ter s kraljevim prerokom Davidom recimo: „*ezel bom kelih zveličanja in klical ime Gospodovo!*“

Take misli in želje moramo gojiti vedno, posebno pa v svetem času štiridesetdanskega posta, zato da se kakor zlato v goreči peči nadlog in pokore naša duša očisti, da moremo imeti obilni delež na terpljenju Jezusovem ter se vredne storimo, da bodemo enkrat ž njim poveljani.

Do tedaj pa: *Bog upanja naj vas napolnjuje z vsem veseljem in mirom v verovanju, da obogatite v upanju in moči sv. Duha.* (Rim. 15., 13.)

V TERSTU nedelja Sestdesetnic 21. febr. 1892.

† **JANEZ NEPOMUK**

ŠKOF.

Iz Bosne. (Zvonček sv. Jožefa za mesec sušec). Zopet se nam je približal spomladanji mesec sušec, marcij; v času tega meseca obhaja sveta rimo-katoliška Cerkev god nebeškega zavetnika, varha svojega — sv. Jožefa, ženina blažene Device Marije, rednika in krušnega očeta Sina Božjega — Jezusa Kristusa-Boga-človeka-Gospoda in odrešénika našega.

Kerščansko-katoliška Slovenija pa še zlasti slovesno obhaja in svetkuje god sv. Jožefa, še posebnega varha, patrona svojega.

Povsod je običaj, da se deželni „patron“ obhaja kakor veliki praznik — svetek prvega reda. In sv. Jožef, ako bi se kje zbog častnega 40danskega posta ne mogel povse slavno obhajati; naj bi se temu svetniku, godu njegovemu, patronu deželnemu dostojna slavnost obhajala tretjo nedeljo po veliki noči — v nedeljo — praznik varstva sv. Jožefa. No, sv. cerkvena slavnost pa tudi v velikem postu prepovedana ni v večjo slavo Božjo in češčenje krušnega očeta Jezusovega.

Marsikterim je že znano, da mnoge pobožne — kerščansko-katoliške živoverne osebe, v samostanih, zbirališčnih hišah; med svetom v mestih, terjih in selih opravljajo celi mesec sušec, vsaki dan posebno pobožnost v čast sv. Jožefu, in to že v mnogih krajih zemeljskega okroga in sicer po vzgledu pobožnosti Marijinega meseca majnika ali šmarnic. Opravljajo pa te sv. pobožnosti posamezno in združeno, na tihoma in očitno v cerkvah, kapelah, molitvenicah, v hišah, sobah in celicah verni in pobožni udje rimo katoliške Cerkve.

Kerščansko-katoliška Slovenija in verni Slovenci smejo tem manj zaostati za onimi pobožnimi častivci sv. Jožefa v družih raznih krajih, ker je on še osobiti njihov varh, „patron“.

Slovenija in Slovenci morali bi v češčenju, spoštovanju in nasledovanju sv. Jožefa, v rimo katoliški Cerkvi, v prvi verstí biti vsem drugim narodom v izgled. Sv. Jožef je velik svetnik zato, ker je bil na zemlji tiha, skrita in ponižna vijolica, in bil je: „Pravičen.“ Sv. Jožef je veliki Svetnik, mogočni varh in priprošnik za to, ker je ženin brezmadežne Device — Božje Matere — nebes Kraljice; varh in krušni oče Kristusa Jezusa — Zveličarja našega — Sodnika živih in mertvih — Kralja večne časti.

In Slovenija in Slovenci potrebujejo osobito danes obilne pomoči, varstva in priprošnje sv. Jožefa!

Tudi v jugoslovenski Bosni, v novi katoliški župniji v Prjedoru, bodo verno-pobožni katoliki opravljali v mescu marciju pobožnosti v čast sv. Jožefa, in pri tej pobožnosti se bodo se posebej spominjali blagih dobrotnikov — vernih Slovencev, kateri so podelili milodare za preravno cerkev sv. Jožefa v Prjedoru. Tudi preč. pater župnik se bodo v tem mesecu marciju vseh dobrotnikov, kateri so že darovali, ali še bodo darovali za to ubogo cerkev, še posebno spominjali pri sv. maši trikrat v tednu, in to: v ponedeljek, sredo in saboto. Tudi tukaj, sicer še v velesiromašni cerkvi sv. Jožefa, se bodo slovesno, kolikor bo le mogoče, obhajal praznik varha vesoljne kerščanske Cerkve, vse Slovenije, katoliške župnije v Prjedoru.

Naj bi se letos, v tem mescu marciju, iskreno opravljala pobožnost v čast sv. Jožefu, še posebno za nadapostoljsko pervaško rimsko sv. Stolico, za sv. Očeta Leona XIII. Naj bi vsi častivci sv. Jožefa v tem mesecu osobito priporočali vsaki dan sv. Jožefu sv. Očeta, namestnika Kristusovega na zemlji, sveto

rimsko apostoljsko Stolico in zmago njima v sedanjem težavnem položaju in silno stiskanih okoliščinah. Pa tudi moliti Boga in priporočati sv. Jožefu vse dela-joče, trudeče in boreče se za istino, pravice in spoštovanje rimo-katoliške Cerkve, sv. Stolice, vidnega poglavarja — sv. Očeta — rimskega papeža. Dragi Slovenci le iskreno opravljajmo to! In sv. Jožef nam bo obilnih blagrov izprosil!

Iz Bosne. (Zvonček sv. Jožefa.) V Vindhhorstu, veliki in velekrasni nemški naselbini v Bosni, v velelepi okolici med bosansko Gradiško ob Savi in Banjaluki, naseljeni, so verli katoliki iz Prusije. Dali so naselbini svoji ime slavnega voditelja v politično-katoliški stvari in neomagljivega boritelja za kerščansko-katoliške pravice v verski borbi, v Prusiji, pokojnega Vindhhorsta. Tu bil je od 17. do 24. januarja ljudski sv. misijon. Misijonarji so došli iz Gradca na Štajarskem. Šel je misijonu v pomoč veleč. duhovni oče redovnih sester presv. Rešnje Kervi, v Nazaretu poleg Banjaluke, in v misijonu ga je Gospod iz časnosti v večnost poklical. Pripeljali so duhovnega očeta mertvega domu, spremljali so ga misijonarji. V ponedeljek, 25. januarja, bil je slovesni pogreb. K sprevodu na mirodvor došlo je frančiškansko svečenstvo iz Banjaluke in iz bližnega samostana na Petrovcu, in č. vr. redovniki Trapisti iz opatije Marija-Zvezde. Spremljale so ga častne sestre družbe Jezusove presv. Rešnje Kervi, deklice gojenke iz sirotinskega dekliskega vstava pri spomenutih sestrah in mnogo ljudstva. Mnogo solza hvaležnosti in svete ljubezni se je prelilo za blagim in dobrim duhovnim očetom. (Dalje nast.)

Razgled po svetu.

Dunaj. (K verskim in šolskim razmeram.) V prejšnjem listu, št. 9, smo ob kratkem poročali kako je policija zasačila derhal mladih tatov. K temu smo pritaknili slučaj iz dunajske porotne sodnije, kateri prigodek meri na to, da se občinstvo prepriča, kako potrebna je res prava, resnično verska, katoliško-nravna šola, ne pa taka, kakoršno novi prostomišljaki želé in zagovarjajo. Dunajski porotniki so pa ravno nasproti nekega pruskega protestanta, ki je prav gerdo psoval katoliško-versko šolo, kar gladko za nečolžnega spoznali.

K temu poslednjemu slučaju Solnograška „Kirchenzeitung“ 23. febr. prav resne premisljike pristavlja. Pravi n. pr. da ta proces je v vsih krogih zbudil veliko zgledovanje in pri katoličanih stalno gibanje in to čisto po pravici. Že samo na sebi je pošastna sramota, ki jasno kaže naše prežalostne razmere, da dunajski šolski učitelj (rojen v Berlinu in ateistišk ali brezversk protestant!) se mora zapravdati zaradi vérskega béganja, s tem in z nekterimi okoliščinami dobiva pravda še višji pomen. Pri tem se mora le čuditi, kakošen cvet poganja novodobna domišljija lastne velikosti pri liberalno darvinistiških učiteljih. Ta Ellermann (zatoženec) je mlad 26leten gospod, ki se ni učil na nobeni visoki šoli in ki se mu je še prav mnogo treba učiti, da bi se spopolnil v svojem poklicu; to pa ga ne zaderžuje, ter se ta Berliner prederzne dvatisučletno Kristusovo Cerkev in njene nauke „znanstveno“ preresetovati!

Nemško. Katoliške delavske družbe so k novemu letu sv. Očetu Leonu XIII poslale pismo

serčnih vošil in verne vdanosti. V odgovoru papež naznanjajo upanje, da delodajavci bodo delavcem dajali to, ka so oni (papež) v svoji encikliki za potrebno naznanili, toliko bolj, ker iz adrese previdijo, da vzvišeni vladar na Nemškem vedno na to misli in si prizadeva, da se meddružbinski mir vstanovi in ohrani, kar pričajo nedavno dane postave. —

V nemškem državnem zboru so bile sprejete nekatere važne točke oziroma na vojaščino. Slišalo se je namreč malo poprej o neusmiljenostih, ktere so počenjali višji do prostakov, zato je bilo sklenjeno: 1. da se vojniške kaznje postave morajo obnoviti in da naj se vojaške sodbe godijo, kar mogoče, z ozirom na očitnost in ustmenost; 2. da se mora prostakom dati pravica za pritožbe; 3. da se mora skerbeti za versko življenje v armadi in med ljudstvom, in da se mora zlasti mladina bolje odgojevati. Poslanec Gröber se je goreče poganjal za versko, čedno življenje v vojaščini. Središče, je rekel, se poganja za pospeševanje verskega občutka, ki mora biti podlaga očitnega življenja in ne le otroška igrača, ne le povedka starih žén itd., da mora veljati za življenje vojaku in v očitnem življenji, da mora imeti veljavo v kraljevi zbornici, kakor v državnem in deželnem zboru, v sodnišču in v kasarni.

V Kehl na Badenskem je bankir D. zadegal čez 1 milijon mark tujega denarja, mnoge v silno revščino zakopal, potem pa ostudni dedec sam sebe končal.

Na Francoskem je ministerstvo Freycinetovo šlo za peč. Če bo boljše, kar za njim pride, je vprašanje.

Spreobračanja. Poseben dar je dar mišljenja in prevdarjanja. Videti je, da Anglija je v tem na prvi stopnji in torej tudi k temu poklicana, da izmed olikanih stanov tako obilno prestopajo v naročje katoliške Cerkve. Eden izmed tacih je najposlednji čas poslaniški tajnik grof John Salis-Soglio, kateri je zdaj postal katoličan, kakor poprej že mnogi iz te družine. Soglionci so ena naj starših protestanskih družin na Angleškem, toda spreobračanja k katoliški veri izmed te družine so tako pogosta, da je eden konvertitov na svitlo dal zanimivo zgodovino teh spreobrnjenecv, namreč benediktinovec v Beuronu. Grof John, pl. Salis-Soglio je bil rojen l. 1864 v Hillington-Placeu-u pri Londonu. Močno zmožen mladi gospod, kakor vse kaže, utegne kdaj doseči še odlično stopnjo v angleški diplomaciji. (Märk Kbl.) — Naj bi tudi pri nas mnogi izmed inteligencije bili bolj možje prevdarka, kakor pa „tovariši poliča,“ bi jih ne odpadlo toliko k pogubljenemu liberalizmu in spreobračali bi se bolj pogosto k treznosti verskih nauk.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni namen:

Družinska jutranja in večerna molitev.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Vsakdo vidi, in večina jih tudi to, kar vidi, očitno prizna, da so namreč družbinske podlage omajane, in da je dandanes zlasti med delavci neko podzemeljsko bobnenje, ki nam naznanja preteče strašne prekucije.

Delavci namreč, kolikor jih namerava preobrniti ves sedanji red, so očitni pristaši brezverstva in vsled tega tudi le za jedino pravico močnejšega; podlagi človeške družbe in vseh držav ste pa pravičnost in bogaboječnost. Ako hočemo tedaj ohraniti dosedanji red, in sploh tudi vsak red, treba nam je najprej te podlage vterditi. Pa tudi tisti prostozidarji ki se razlikujejo od onih prekucuhov in spadajo med srečne, ki kaj imajo, in zato želé, da bi vse pri starem ostalo, pri starem redu ali pa neredu, se vendar trudijo v svoji slepoti prav goreče s temi tovariši za brezversko državo in jo ustanove, kjer le morejo. Seveda tega še ne morejo povsod, in najmogočnejše države se še derže bogaboječnosti in pobožne npravnosti, in njih poglavarji se ne sramujejo očitno Boga častiti.

Kar se ni sponeslo v veliki francoski revoluciji pred 100 leti in se tudi od tedaj še ni sponeslo, brezbožno napraviti državo od zgoraj navzdol, to se sedaj poskuša od spodaj navzgor. Država obstoji iz družin; kadar bodo te nekerščanske in brezverske, bode tudi država kar sama od sebe brezbožna in protikerščanska. Naša naloga je tedaj, varovati kerščansko svetišče, družino. To svetišče pa stoji na kerščanskih hišnih in družinskih navadah; te vzderžujejo kerščanski duh v družinah; med njimi pa je perva, skupna molitev, zlasti jutranja in večerna. Sicer so res velike cene tudi druge kerščanske navade in je zelo žalostno, da v drugače prav kerščanskih družinah tako izginjajo, kakor n. pr. očitna, skupna raba blagoslovljene vode v nalašč za to napravljenih posodah, raba kerščanskih podob, zlasti sv. križca (bridke martre) razpela, po sobah in spalnicah, naročevanje samo prav kerščanskih knjig in časopisov i. t. d. Pa najvažnejša je molitev.

b) Posebni nameni:

8. **S. Janez od Boga.** Redovi za oskerbovanje bolnikov. Poterpljenje in zaupanje v Boga v hudih skušnjah. Ohranitev zelo dragocenega življenja.

9. † **S. Frančiška Rimljanska.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Odvernitev ženstva od prestrastne skerbosti svetne sege, (mode). Pospeševanje duhovske delavnosti.

10. **Štirideseteri ss. mučeniki.** Vojaki. Več zaradi pijančevanja očetov pogubi prepuščenih družin. Uslisanje važnih vložnih prošenj.

11. † **Spomin sv. sulice in žebjev našega Gospoda.** Rast pobožnosti do presv. Serca Jezusovega. Postavljanje in prenavljanje cerkvá. Posvečevanje duhovnikov.

12. **S. Gregorij Vel.** Sv. Oče. Važno znanstveno podjetje. Mladi preklinjavci in pijanci. Posvečevanje duhovnov.

13. **II. Postna nedelja. S. Rozina.** Vredno spolnjenje velikonočne dolžnosti. Nesrečni duhovni. Nejeverni, maloznačajni možje. Grešniki iz navade.

14. **S. Matilda.** Duh vzajemnosti in ljubezni za občine in družine. Napredek v znanstvu in vzgoja serca.

15. **Bl. Klemen Marija Hofbauer.** Kongregacija presvetega Odrešenika. Povernitev pregnanih redov na Nemsko.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev

varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverní od naše dežele poboje, umore in samomare, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dober prijatelj, bolehen, iskreno pripročen v molitev, da bi na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Frančiška Asiškega dosegel bolj terdno zdravje, ako je Božja volja. — Neka bolehna oseba za pomoč — Prijatelj za terdno zdravje na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa.

Zahvala in prošnja.

„J. P. v G.“ izreka očitno zahvalo Naši ljubi Gospej in sv. Antonu, ker je njena sestra že enkrat pred nekaj meseci na priprošnje N. lj. G. in sv. Ant. ozdravela. A ker je zopet nevarno zbolela, se jaz, njena sestra, in tudi bolnica sama, zaupljivo obračave do Naše ljube Gospé in sv. Antona za pomoč, ter jo tu v pobožno molitev priporočam. Ako jo ljubi Bog ohrani, dobro mater otročičem, se hočem tudi očitno v „Danici“ zahvaliti.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. „Slovenski katoliški shod,“ kakor piše „Slovenec,“ se pripravlja po začasnem odboru. Imenoval se bo: I. slovenski katoliški shod v Ljubljani. V ta namen je razposlal pisma mnogim zaupnikom in jih prosi, da bi v tej prevažni stvari svetovali, pa tudi reč dejansko podpirali. Zlasti prosijo slovenske katoliške časnike, naj blagovoljno podpirajo odbor in čitatelje navdušujejo za to prelepo in silno potrebno početje. Prevzvišeni gospod knez in škof ljubljanski so blagovoljno sprejeli zavetništvo katol. shoda in obljubili tudi vsestransko pomoč. Enake naklonjenosti se nájda odbor od družih slovenskih škofov. Načelnik pripravljalnega shoda je prelat dr. Andrej Čebašek, kanonik v Ljubljani, in dotična pisma naj se pošiljajo njemu. — Reč je gotovo tehtna, podpore vredna in kdor bi temu naspretoval, bi očitno pokazal: kdo da je.

Ljubljana. Stalna kateheta na mestnih šolah v Ljubljani sta imenovana čč gg. Janez Smrekar in Mavril Šarabon, prvi za II. mestno deško šolo in za dekliško šolo pri sv. Jakopu; drugi za I. mestno deško šolo in za obé nemški šoli.

Ljubljana. Pervo postno nedeljo (6. sušca) obhaja družba sv. Vincencija Pavljanskega društven praznik s službo Božjo in skupnim sv. obhajilom ob sedmih zjutraj v Marijanišču. Zvečer ob poli sedmih verši se navadni občni shod v sobani katoliške družbe. Povabljeni so vljudno udje in prijatelji društva.

Dr. A. Jarc.

Deželni zbor je 3. t. m. zopet pričel svoje seje po sv. maši, katero je opravil gosp. kanonik in poslanec K. Klun v stoljni cerkvi.

Celovec. Sv. misijon sta od 21. do 29. svečana v Kaplji ob Dravi vodila čč. oo. jezuita Dolijak iz Ljubljane in Tomazetič iz Gorice.

V Gospej-Sveti je 18. sveč. umerl preč. g. Jožef Vornig, kanonik in 85. letni zlatomašnik. R. I. P.

Iz Dolenjskega imamo veselo novico, da se je verlemu g. dekanu dr. J. Sterbencu na boljše obrnilo in je iz nevarnosti. Hvala Bogu za dobroto in prijateljem za priprošnje pri Bogu, Mariji in svetnikih! —

Prihodnji mesec, kakor se sliši iz zanesljivega vira, bodo čč. oo. lazaristi v Leskovcu vodili ljudski misijon. Bog daj srečo!

Novemu častnemu kanoniku prečast. gosp. Jan. Rozmanu.

Bogú prav vneto zapojimo
Zahvalo vernega serca,
Ko danes novo čast slavimo
Premilega nam župnika.
Naš Oče, župnik ljubeznjivi,
Kanonik častni, Bog Vas živi!

(Op. Poslednji verstici se pri vsakem odstavku ponavljate.)

Že trideset je let minilo,
Kar k nam je Bog pripeljal Vas;
Enajsto leto zatoniло,
Kar zvesti župnik ste pri nas.

In ves ta čas kak neumorno,
Za blagor svojih delate,
Po dušni paši prav uzorno
Ovčice svoje vodite.

Goreči zmiraj svoji čedi
Odpirate življenja vir,
Uzor so Vam nebeški zgledi,
Je Jezus, večni duš Pastir.

Odveč je še popisovati
Zasluge Vaše, dela vsa;
Odveč dobrote preslavljati,
Katere mesto vse pozná.

Zaslug je Vaših priča jasna —
Res krona jim postavljena, —
Kapela Lurška, cerkev krasna
Sent Jakopska, prenovljena.

Zasluge Vaše poslavlili
Sam knezoškof in cesar so:
Glej župnik naš in Oče mili,
„Kanonik“ Vas pozdravljamo.

Zato veselje dan's odmeva
Med Vašimi ovčicami,
V molitvi serce se ogreva:
Bog čuvaj Vas do skrajnih dni!

Vso večjo čast pa naj pripravi
Vam, romarju*) Sent-Jakopa,
Sam večni Bog v nebeški slavi!
To vam želimo iz serca.

Naš oče, župnik ljubeznjivi,
Kanonik častni, Bog Vas živi!

R. Merčun.

Samoti.

Tam v zatišji, kjer vetrovi
Se jesenski ne tepó,
Kamor merzli se valovi
Ne zaganjajo serpo:
Raste cvetka
In cveti,
Njej okrog
Sestrice ni.

*) Umetnik, rajni Šubic, je namoč v zadnji sliki, v cerkvi na stropu, g. Rozmana naslikal kot romarja sv. Jakopa.

Toda oua ne tuguje,
Da je sama verh zemljé,
Tudi času ne huduje,
Ki ji vmoril je sestré;

Temuč ljubko
Se smehljá,
Tuge černe
Ne pozuá.

Ta cvetlica v poznem času
Si: samota, neba dar.
Svetu v žarnem svojem krasu
Nepoznana si vsikdár!
Cvėti meni,
Saj za té
Vneto je
In bo sercé!

F. Š.

O življenju sv. aposteljna Pavla.

Sveti Pavel, apostol sveta in učitelj narodov. Njegovo življenje in delovanje — so z veliko navdušenostjo opisali dr. Mihael Napotnik, knez in škof Lavantinski (Maribor 1892, v tiskarni sv. Cirila, v lastni založbi. Zala knjiga v prav prijetni obliki obsega 142 strani.) V slavo velikemu apostelju pravijo vi-oki pisatelj v predgovoru: „Gotovo je in dvoma ni, da se nobena druga družba ne more ponašati s tako vzvišenimi in vzornimi značaji, kakor to smé in premore cerkev katoliška. Izmed vsih teh preslavnih možev pa je zopet eden skoro najbolj čudovit ve-leum vsih časov in vsih rodov, sveti Pavel, ki je velik že po natornih zmožnostih svojega duha, svoje volje in svojega serca, ali še mnogo večí je po tem, kar je v njem in po njem delovala in dosegla milost božja, kar je doveršila božja roka.“ Potem pa razodevajo namen svojega spisa, ko omenjajo, da „verlih, zavsem neomadežanih značajev današnji svet malo ima; plašč po vetru sukati dozdeva se mnogim modro in koristno... Kdo pa ne sprevidi, da je Pavlov treba današnjemu gledé na Boga zaspanemu in mlačnemu svetu? Apostoliskih možev je treba, ki učé brez strahú večne resnice, branijo svete pravice...“ Prav iz tega ozira višji pastir posvečujejo to delce o sv. Pavlu, pastirji narodov, pred vsem svojim duhovskim bratom in drugim sodelavcem v vinogradu škofije Lavantinske. Ali ne samo duhovni, tudi svetni možje naj bi iskali pri apostolu sveta potrebnega nauka in zaželeno tolažbo.“

Kako primérno temu častitljivemu namenu je delo zveršeno, kaže vsa izpeljava v 25 paragrafih, ker je vse obrnjeno na potrebne lastnosti, djanje in trud delavcev v vinogradu Gospodovem: Savel — Pavel, njega čednost vere, upanja, ljubezni, njegova svobodnost in vsesplošnost nauka Jezusovega za vesoljni svet, za vse kraje, vse ljudi, vse stanove; sv. Pavel pisatelj, njegov zlog, značaj, terpljenje, neustrašenost, ponižnost, zderžljivost itd. ter poslednjič tudi „smert.“

„Zatoraj pa potuj, drobno delce,“ pravi visoki pisatelj v predgovoru, „sad sladkega truda mojega, med svet, pa razsvitljuj duhove, serca vsih ljubih mi Lavantincev ter vabi mile mi rojake k kerščanskemu premišljevanju in delovanju...“

Iz rimskega Martirologija

17. malega travna:

V Rimu s. Anicet, papež in mučenec o preganjanji Marka Avrelija in Lucija Vera.

V Afriki blaženi Mapalik, ki je z mnogimi drugimi za sv. vero življenje dal, kakor je pisal sv. Ciprijan. Ravno tam ss. mučenca Marcijan in Fortunat.

V Antijohiji ss. mučenca Peter diakon in njegov služabnik Hermogen.

V Kordovi ss. mučeniki: Elija mašnik, Pavel in Izidor mniha.

V Cistercu na Francoskem s. Štefan opat, ki je prvi obdeloval cisterško puščavo, in je sv. Bernarda s tovarši vesel sprejel.

K temu naj pridenem še s 1. dne tega mesca s. Herkulana, škofa in mučenika, ki je bil na povelje Totila, gotovskega kralja, ob glavo djan; čez štirideset dni pa so našli njegovo truplo in glava je bila tako čisto in lepo s telesom zedinjena, kakor da bi ga sablja nič ne bila zadela, kakor popisuje sv. Gregorij papež... Bog je prečuden v svojih svetnikih.

Ravno današnji dan (4. sušca) pa je zaznamnjano število 900 marternikov, ki so ob cesti Apija za sv. vero kri prelili in bili djani k počitku na pokopališču sv. Cecilije.

Po pravici sklicuje sv. Cerkev: „O kolika trinostva so preterpeli vsi svetniki, da so varno prišli do palme zmage!“ — Kako malo je pa dandanes marsikterim do vere ali verske šole! Kako mislijo taki doseči palmo slavne zmage?

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Lor. Kristofič 1 gld. — Zbirka pomnoženega vipavskega konzistorija o godu prvomestnika 7 gld. (Slava „pomnoženemu verlemu konzistoriju.“) — Prečast. g. dekan Mat. Kožuh 5 gld. — Neimen. organist 2 gld. — Č. g. kapl. Val. Eržen 5 gld. z ozirom na nekega priporoč. dijaka. — Č. g. kapl. Fr. Pokoren 5 gld. — Nekdo 2 gld.

Za najbolj potrebne misijone: Č. g. Lor. Kristofič 1 gld.

Za sv. Očeta: Št. Lenard 10 gld. 50 kr. — J. M. 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Dobrove po č. g. kapl. A. Lesjaku 5 gld. — Z. Drazgoš 1 gld. — Č. g. Blaž Petrič, župnik v Velesovem 8 gld. 50 kr. — Prečast. gosp. kanonik Janez Rozman 50 gld.

Za pogorelce v Rakitniku: Stara Loka 10 gld. 55 kr. — Iz Kovorja po č. g. župniku 2 gld. (Večja svota je bila poslana okr. pogl.)

Za razširjanje sv. vere: Izročil k. g. Fr. Pokoren, kapelan v Stari Loki 67 gld.

Za opravo ubožn h cerkev: Iz Preserja 1 gld. — Radeče pri Zidanem mostu 40 gld. — Dol 6 gld. 40 kr. — Trebnje 35 gld. — Č. g. Valentin Orehek 10 gld. — Hinje 11 gld. — Stari terg pri Poljanah 20 gld. — Velesovo 15 gld. 40 kr. — Ambrus 20 60 kr. — Lipoglav 9 gld. 50 kr. — Dob 53 gld. — Gspč. Marija Zupan 1 gld.

Za bratoršč. S. R. T.: Gspč. Marija Zupan 1 gld.

Za papežovo novo cerkev sv. Joakima v Rimu: Č. g. župnik Fr. Boncelj 2 gld.

Za bratorščino Naše ljube Gospe: Neimen. organist 2 gld.

Za Bratorščino za duše v vicah: Gspč. Marija Zupan 2 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik Anton Kukelj 5 gld.

Za afrikanske zamurce nobirke: Stara Loka 33 gl. 60 kr. — Zobnica 28 gl. — Trata 6 gl. — Nova Oselica 3 gl. 35 kr.